

SCRISOARE CIRCULARĂ – septembrie 1982

(traducere din limba franceză)

Vă salut din adâncul inimii în prețiosul Nume al preaiubitului nostru Mântuitor și Domn, Isus Hristos. Luăm ca bază a meditației noastre acest cuvânt al apostolului Pavel din 1 Corinteni 15.10 : „*Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt.*”

Prin har, nu prin meritele proprii, suntem noi ceea ce Dumnezeu a făcut din noi. Și noi putem face parte din numărul celor care au primit din belșugul harului Său, fiindcă El ne-a dat har. Omenește vorbind, suntem biete creaturi neajutorate. Nu e nevoie să ni se spună acest lucru. Dar în fața lui Dumnezeu suntem o făptură nouă în Isus Hristos, Domnul nostru.

Pavel, care era sincer, a exclamat: „*O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...*” (Romani 7.24). Mulțumiri să-I fie aduse Domnului pentru că noi am putut crede această lucrare universală de răscumpărare, care cuprinde tot ceea ce este necesar pentru mântuirea noastră. Noi recunoaștem faptul că inima noastră a fost eliberată, că duhul nostru a fost liberat și că purtăm în noi Duhul Sfânt ca arună a răscumpărării trupului nostru (Efeseni 1.14). Și aceasta pentru că suntem încă în așteptarea înfierii, a răscumpărării trupului nostru (Romani 8.23). Este scris în 1 Corinteni 15.42-44: „*Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc.*”

„*Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt.*” „*Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.*” (1 Ioan 3.2). Este o realitate divină, iar diavolul nu o poate contesta. Noi am experimentat-o, și avem o înțelegere deplină a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Noi L-am primit pe Isus și El ne-a primit pe noi. „*Dar tuturor celor ce L-au primit (pe El, Lumina adevărată, care este Cuvântul), adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu;*” (Ioan 1.12). Datorită acestui lucru, ne putem ruga din toată inima și să spunem: „*Tatăl nostru, care ești în ceruri*”.

În această legătură, cuvântul pe care-l spune apostolul Petru în 1 Petru 1.23 este de o mare importanță: „*...ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.*” Iertarea, eliberarea și împăcarea noastră au fost obținute prin Sângele Mielului lui Dumnezeu vărsat pe crucea de pe Golgota. Dar pentru a ne naște din nou este nevoie de sămânța divină a Cuvântului. Fără sămânță nu există viață nouă, nici naștere din Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Cuvântul lui Dumnezeu, în calitate de Sămânță, a ajuns la Isus Hristos, care este Cuvântul devenit trup și Cuvântul s-a împlinit. Fiecare copil al lui Dumnezeu se naște prin același Cuvânt și prin același Duh, și este născut din Dumnezeu. De aceea, Isus Hristos Domnul nostru este întâiul născut dintre mai mulți frați (Romani 8.29).

„*Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt.*” „*Astfel, deci, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu...*” (Fapte 17.29). Noi trebuie să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu, adică în calitate de copii ai Săi. „*Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos...*” (Romani 8.17). „*Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin harul lui Dumnezeu.*” (Galateni 4.6,7).

Este timpul să lăsăm la o parte tot ceea ce este omenesc, ceea ce încă face parte din fiecare din noi, și să punem pe primul plan ceea ce este duhovnicesc, ceea ce El a pus în noi. „*Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!”*” (Romani 8.15). Toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu trebuie să recunoască în credință poziția pe care o au în Hristos, fiindcă numai Dumnezeu poate face din noi biruitori, așa cum este scris în 1 Ioan 5.4: „*pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră.*” (1 Ioan 5:4).

Pe crucea de pe Golgota Dumnezeu Și-a făcut cunoscută atotputernicia, și în Isus Hristos, Domnul nostru ne-a acordat biruința asupra întregii puteri a lui Satan, asupra morții și a iadului. Credința, acționând prin Duhul care este în noi, cuprinde lucrarea de răscumpărare și, prin aceasta însăși devine o putere care aduce biruință în viețile noastre. Așa cum Isus Hristos a biruit și a ieșit biruitor din moarte, la fel și fiii și fiicele lui Dumnezeu vor birui și vor apărea înaintea tronului Său, formând un grup de biruitori.

În 1 Petru 2.1, apostolul adresează un cuvânt neobișnuit celor care sunt născuți din Dumnezeu: „*Lepădați, deci, orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire;*”. Cel care a citit versetele precedente poate fi surprins de ceea ce li se spune aici credincioșilor. Cuvântul clevetire ni se pare cu totul neobișnuit (în germană, acesta înseamnă literal vorbind, mânie, patimă sau patima calomniei). Trăim într-un timp în care omenirea a căzut în tot felul de manii, patimi și pasiuni. Lucruri care n-au fost cunoscute în generațiile precedente se găsesc acum pe primele pagini ale ziarelor. Se vorbește despre droguri, tabagism, alcoolism, etc. Ca și

credincioși, suntem bucuroși și recunoscători Domnului pentru că ne-a eliberat de astfel de patimi, și totuși, nu ne dăm seama că, în domeniul spiritual, un copil al lui Dumnezeu născut din nou poate să cadă în diferite patimi. Petru menționează aici clevetirea (manie sau patima calomniei) și într-un alt loc gelozia. De fapt, niciodată n-a existat până acum un timp în care demonii să fi pornit un atac atât de masiv contra omenirii ca în zilele noastre; și fără să știe, credincioșii se găsesc în toiul celei mai mari bătălii spirituale care s-a purtat vreodată. Noi însă, putem lupta cu armătura divină și dovedi în mod sincer că cel care este eliberat de Fiul este într-adevăr liber. Dar mai întâi, trebuie să primim cercetarea care ni se face în Lumina lui Dumnezeu, să ne dăm seama ce mai trebuie încă cioplit în noi pentru a ne conforma. Atunci se va putea împlini ceea ce este scris în 1 Ioan 3.3: „*Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.*” Apostolii nu căutau să facă lucrurile după bunul lor plac, ci dimpotrivă, ei vegheau ca plăcerea lui Dumnezeu să se odihnească peste credincioși. Viața divină este în sufletul nostru, dar noi ne aflăm într-un trup care este încă supus morții. Noi purtăm o comoară divină într-un vas de pământ. La revenirea lui Isus Hristos, acest cort în care locuiește trupul nostru va fi schimbat.

De aceea noi nu privim la lucrurile care se văd, ci la lucrurile care nu se văd, și suntem recunoscători că „*prin harul lui Dumnezeu suntem ceea ce suntem*”. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu eliberați, noi suntem dintre aceia care poartă în ei Cuvântul făgăduinței divine, și noi vom deveni asemănători Domnului și Mântuitorului nostru. Din punct de vedere omenesc, nu există nici o diferență între credincios și necredincios. Cei doi efectuează aceeași muncă, calcă pe aceleași străzi, mănâncă și beau, dorm și sunt așezați în același domeniu terestru pe temelii identice. Fie că omul este credincios, fie că este necredincios, îmbătrânește, îi slăbesc puterile și moare. Diferența dintre trupurile noastre va deveni vizibilă abia în momentul transformării.

Totuși, există chiar și acum diferențe enorme între cel care-L slujește pe Dumnezeu și cel care nu-L slujește. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, vrem să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească mai mult din Cuvântul Său. Gândirea pe care ne-o formăm este foarte importantă: „*prin harul lui Dumnezeu suntem ceea ce suntem*”, adică suntem copii ai lui Dumnezeu.

Mulți Îl cunosc pe Domnul Isus după înfățișare. Ei pot spune: „*Ce vei face tu de la tine? Tu nu ești decât un om! Nu ești tu fiul tâmplarului? Frații tăi și surorile tale nu locuiesc oare printre noi?*” Această gândire este pământească, ea este omenească. „*Isus le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: Sunteți dumnezei?” Dacă Legea a numit „dumnezei” pe aceia, căroră le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, și Scriptura nu poate fi desființată, cum ziceți voi că hulesc Eu pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!”*” (Ioan 10.34-36). Nu este ciudat că exact în ceea ce privește aceasta Domnul nostru a făcut următoarea afirmație puternică: „*Scriptura nu poate fi desființată*”? Este vorba aici despre cea mai mare realitate divină, de care Dumnezeu S-a ocupat de la început, pe care a anunțat-o prin intermediul proorocilor și pe care a împlinit-o în Hristos. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a hotărât dinainte ființe umane care să-I fie fii și fiice. Există aleși atât din timpul Vechiului Testament, cât și al Noului Testament.

În Psalmul 82.6,7 citim: „*Eu am zis: „Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt.*” Însă veți muri ca niște oameni...”. Cel care citește acest pasaj biblic cu propria lui inteligență nu va putea să-l înțeleagă. Pe de o parte, aici, proorocii sunt numiți dumnezei și fii ai Celui Prea Înalt (și aceasta datorită faptului că Cuvântul a venit la ei, iar ei sunt purtători ai făgăduințelor divine), și pe de altă parte li se strigă: „*Însă veți muri ca niște oameni...*”.

Proorocii erau oameni născuți în această lume la fel ca și toți ceilalți; ei mâncau și beau ca toți ceilalți, trăiau și mureau, la fel ca toți oamenii. Mulți dintre prooroci au fost chiar omorâți. La înfățișare nu arătau ca niște dumnezei. Aveau defectele lor și adesea când erau întâlniți, erau priviți cu dispreț. Totuși, prin Cuvânt, o substanță divină era pusă în ei. Același lucru ni s-a întâmplat și nouă, celor care am primit Cuvântul lui Dumnezeu. Sufletul nostru a primit ceva din natura divină și este în părtășie cu Dumnezeu. Proorocii nu erau idoli morți, ci erau dumnezei vii, deoarece purtau în ei Cuvântul dătător de viață al lui Dumnezeu.

Domnul a spus: „*Eu am zis: „Sunteți dumnezei...”*”. În Noul Testament, Domnul nostru a reluat și a scos în evidență ceea ce a spus mai înainte în Vechiul Testament. Cel care a vorbit în Vechiul Testament prin prooroci era acum aici și confirma ceea ce a fost spus în Numele Său. Mai este spus după aceea: „*...toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt.*” În Luca 1.32 este spus despre Domnul nostru: „*El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt*”. Cuvântul a fost în parte în prooroci, și de aceea au fost numiți fii ai Celui Prea Înalt. În Hristos, întreaga plinătate a Cuvântului a fost descoperită, și El a fost numit Fiul Celui Prea Înalt. Dar tocmai pe El l-au acuzat oamenii că hulește, și i-au spus: „*Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.*” (Ioan 10.33).

Oamenii care nu sunt născuți din Dumnezeu nu văd decât ceea ce este omenesc. Dimpotrivă, toți cei născuți din Dumnezeu văd dincolo de mahrama omenească, ei văd ceea ce vine de la Dumnezeu. În ceea ce privește națiunile păgâne care aveau să vină la credință, Dumnezeu spune prin proorocul Osea: „*Și de unde li se zicea: „Nu sunteți poporul Meu” li se va zice: „Copiii Dumnezeului Celui viu!”*” (Osea 1.10). Putem să ne bucurăm de aceasta, fiindcă „*prin harul lui Dumnezeu suntem ceea ce suntem*”. După trup, suntem copii ai oamenilor, dar, după duh, suntem copii ai lui Dumnezeu. Este scris despre prooroci că au murit ca niște oameni, și nu doar ei au murit la fel ca toți oamenii, ci și Domnul nostru, și toți credincioșii care au plecat până acum la casa cerească. Învierea face

diferență. Proorocii au murit, dar ei au murit cu certitudinea absolută că există o continuare a vieții după moarte. Ei au murit având certitudinea și nădejdea vie că vor avea parte de înviere.

Domnul nostru a putut să strige: „*Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.*” (Ioan 2.19). El le-a putut spune ucenicilor că va învia a treia zi și va merge înaintea lor în Galilea. Din dragoste pentru oameni, El S-a născut în lumea aceasta, a fost înfășurat în scutece și ținut într-o iesle, a fost tăiat împrejur a opta zi, conform Legii. În toate lucrurile El a fost făcut asemeni fraților Săi pentru a fi un Mare Preot credincios.

Domnul nostru n-a privit niciodată pe nimeni cu dispreț. Numai fariseii, plini de dreptatea proprie, spuneau: „*O, Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt la fel ca toți oamenii.*” El însă îi privea pe oameni cu iubire veșnică și compasiune divină. El avea milă de popor. El a fost om și a murit ca om. El a fost Dumnezeu și i-a adus pe oameni într-o poziție divină, făcând din ei nu doar copii ai oamenilor, ci copii ai lui Dumnezeu. Învierea Domnului nostru a adus dovada faptului că moartea, iadul și diavolul sunt învinși. Cu privire la adevărații credincioși care vor fi răpiți, Domnul Isus spune: „*Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.*” (Luca 20.36).

Proorocii și cei care în Vechiul Testament au crezut Cuvântul care le-a fost adus, au înviat cu Hristos conform Matei 27: „*Și îndată perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat*” (v. 51,52). La reîntoarcerea Domnului nostru, toți cei care au primit în credință Cuvântul făgăduit pentru timpul lor, apoi cei aflați încă în viață vor fi schimbați, și, împreună, vor fi cu El în slavă.

Noi am primit viața învierii divine, fiindcă Cuvântul pe care ni l-a adresat Domnul nostru spune: „*Eu Sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată*” (Ioan 11.25,26). După această afirmație, Domnul nostru a întrebat-o pe Marta, sora lui Lazăr: „*Crezi lucrul acesta?*” Astăzi, El ne adresează nouă această întrebare, și noi putem de asemenea să răspundem: „Da, Doamne, cred!” Credința este darul lui Dumnezeu. Ea vine prin propovăduire, iar aceasta vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. „*Prin har suntem ceea ce suntem*”.

Tocmai prin mesajul profetic al timpului de sfârșit, semnificația Cuvântului lui Dumnezeu în întregul Său a fost din nou pusă înaintea ochilor noștri. Noi ne-am dat seama că nu este vorba despre o răstălmăcire a Cuvântului, ci despre Cuvântul original, care este Sămânța originală a lui Dumnezeu. Niciodată până acum Cuvântul lui Dumnezeu n-a mai fost vestit cu atâta claritate. Prin har noi facem parte din grupul celor care au crezut și primit acest ultim Mesaj al lui Dumnezeu. Prin har ne numărăm printre cei care vor avea parte de prima înviere. Este spus despre biruitori: „*Ei l-au biruit (pe diavol), prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte*” (Apocalipsa 12.11). Cuvântul lui Dumnezeu este mărturia vie a biruitorilor. Ei și-au dat viața pentru ca Hristos să poată trăi viața Lui prin ei. „*De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme*” (Apocalipsa 12.12). În momentul în care Isus îi ia pe ai Săi în slavă, Satan este aruncat, împreună cu gloata lui pe pământ. În cer va fi bucurie și veselie, dar asupra pământului se vor abate cele mai grele vremuri care au fost vreodată.

Abia atunci, cei care au primit har vor vedea și vor putea observa ceea ce au ajuns prin harul lui Dumnezeu. Domnul a strigat către Moise: „*Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur!*” (Exod 33.19). Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos, Domnul nostru. În ziua aceea, ne vom afla în slava cerească împreună cu Avraam, Isaac, Iacov, toți proorocii, patriarhii, toți cei chemați din Vechiul Legământ, precum și cu apostolii și toți cei aleși care au trăit în timpul Noului Testament.

Pavel salută Biserica din Efes cu acest cuvânt: „*Har și pace să vă fie date vouă de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!*” și își încheie epistola cu acest cuvânt: „*Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție*”. Fie ca Dumnezeu, în mila Sa, să ne ajute să nu fi primit harul Său în zadar, ci dimpotrivă, fie ca noi să putem păstra acest har și să-L iubim cu credincioșie pe Domnul nostru Isus Hristos cu o dragoste nealterată până la sfârșit, pe El care ne-a iubit, ne-a eliberat și ne-a răscumpărat. Atunci, numai cel care va persevera până la sfârșit va fi încoronat.

Câteva cuvinte despre tema „Zeciuală”

Am publicat mai demult afirmații făcute de frate Branham. Totuși, astăzi eu mă simt călăuzit, având în vedere urgența acestor necesități, să prezint acest fapt ca pe un apel adresat tuturor celor care încă n-au înțeles că ei sunt datori Domnului fiindcă zeciuală Îi aparține, și o folosesc deci pentru ei înșiși. La ce-i folosește cuiva să aibă casă, mașină, mobile frumoase, dacă acestea au fost cumpărate cu banii furați de la Domnul? Poate cineva să se simtă bine când are pe conștiință faptul că L-a furat pe Domnul, poate chiar de-a lungul mai multor ani?

Pe 23 august 1964 fratele Branham a spus: „De fapt voi sunteți datori să aduceți zeciuală în locul în care vă primiți hrana. „*Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.*” Așa este! Rog acum pe orice bărbat și orice femeie care nu dă zeciuală să

accepte acest lucru. Aș putea rămâne aici până mâine dimineată să vă povestesc ce mi s-a întâmplat de când am înțeles acest lucru, și în ce stare mă aflam. Am fost pe cât posibil de credincios cu darea zeciuiei. Am dat zeciuială chiar și din banii primiți de la adunare, sau din banii primiți în timpul campaniilor.”

Stăm cu toții înaintea lui Dumnezeu, căci El este cel care cercetează inimile și cunoaște gândurile noastre. Pasajul din Scriptură citat de fratele Branham în afirmația de mai sus este AȘA VORBEȘTE DOMNUL; acesta a fost vorbit de proorocul Maleahi, care a proorocit de asemenea și despre slujba lui Ioan Botezătorul și prima venire a lui Isus Hristos. La sfârșitul ultimului capitol al cărții sale, el dă puternica făgăduință despre venirea proorocului Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. Pentru cei cărora Dumnezeu le-a adresat mesajul profetic, partea care precede acest capitol este de asemenea AȘA VORBEȘTE DOMNUL, la fel ca restul. Acest adevăr face de asemenea parte din Cuvântul descoperit.

Ce-am crede noi despre o persoană care comite un furt din bancă? Justiția, la fel și noi l-am considera vinovat, am avea un sentiment de dispreț față de el și ni s-ar părea corect să se ia măsurile necesare pentru a-l judeca. Dar noi, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, ne facem vinovați de un păcat mai mare pentru că de-a lungul multor ani l-am furat și înșelat pe Dumnezeu. La fel ca pe timpul lui Maleahi, noi putem întreba astăzi: „*Cu ce Te-am înșelat? Cu zeciuiele și darurile de mâncare.*” Poate că noi ne considerăm spirituali și spunem: „Dar noi trăim în timpul Noului Testament!” Domnul reamintește poporului Israel: „*Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți.*” Același lucru ne spune Domnul nouă astăzi: „Eu Sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Dumnezeu n-ați fost nimiciți”.

Apoi spune în versetul 9 (Maleahi 3.9): „*Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!*” Putem crede că binecuvântarea lui Dumnezeu se odihnește peste cel care se roagă sub ungere, care cântă cu râvnă cântările cele mai minunate, care-și ridică mâinile și se gândește la răpire. Dar diavolul râde de aceasta, fiindcă el știe că neascultarea este ca și păcatul ghicitului. Toți cei care L-au furat pe Domnul și-I sunt neascultători trebuie să-și dea seama totuși de faptul că sunt blestemați. Din această zi sunt achitat în fața celor care citesc această scrisoare circulară și continuă să treacă peste Cuvântul lui Dumnezeu și declarațiile fratelui Branham. Trebuie să fim credincioși cu acest lucru, fiindcă este vorba de fiecare Cuvânt pe care Dumnezeu ni l-a dat și descoperit. Considerăm că este un privilegiu să dăm Domnului o parte din ceea ce El ne-a încredințat. Cel care respinge Cuvântul și se sustrage de la împlinirea lui poate rosti tot felul de obiecții posibile; totuși, numai Cuvântul scris contează, restul nu sunt decât argumente. Dumnezeu crede ceea ce spune, și spune ceea ce crede.

După cum am menționat deja, acest cuvânt este adresat doar celor care au recunoscut faptul că, prin fratele Branham, Dumnezeu a reșezat pe sfșșnic toate adevărurile biblice, inclusiv cea despre zeciuială, pe care Avraam o dădea deja cu mult timp înainte de lege. Fie ca cel care spune în inima lui: „Cuvântul acesta nu mă privește!” să suporte acest cuvânt spus din dragoste, anume că, conform Cuvântului lui Dumnezeu pe care l-am prezentat, se află sub blestem, chiar dacă vorbește despre marile binecuvântări de care a avut parte. Rugăciunea mea este ca acest cuvânt sever să pătrundă în adâncul inimilor noastre ale tuturor. Dumnezeu a știut de ce a dat aceste dispoziții, iar noi trebuie să le recunoaștem și să acționăm în consecință.

Noi trebuie să menționăm faptul că un număr considerabil de credincioși iau la inimă lucrurile lui Dumnezeu. Ceilalți sunt de acum înainte puși în fața unei decizii de luat. Acum când ne aflăm în timpul de sfșșnit, Domnul vrea să aibă copii ascultători și binecuvântați, și nu neascultători, aflați sub blestem. Noi credem bineînțeles că ne reîntoarcem la creștinismul original, și învățătura despre zeciuială face parte din aceasta. Fie ca Domnul să dea claritate fiecăruia asupra acestui subiect.

Spunem „Adio” câtorva frați

„*Și am auzit un glas din cer, care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul!” - „Da” zice Duhul „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!”* (Apocalipsa 14:13)

Doi frați dragi ne-au părăsit pentru a pleca în patria cerească: fratele Sidney Jackson din Africa de Sud și fratele Roy Borders din Statele Unite. Încă din timpul vieții fratelui Branham, acești doi frați au fost legați de lucrarea lui.

Fratele Jackson avea o înțelegere profundă asupra lucrării profetice a fratelui Branham. El era principalul responsabil al reușitei marilor adunări care au avut loc în Africa de Sud. Dumnezeu L-a folosit până la o vârstă foarte înaintată. El a fost pentru mine personal un frate și un prieten credincios care m-a încurajat să mă țin tare.

Am discutat în aprilie 1966 cu fratele Borders despre publicarea și impresia lăsată de predicile fratelui Branham și i-am arătat care dintre ele trebuiau traduse cât mai repede cu putință în multe limbi. El a luat aceasta la inimă și a început această muncă de distribuie. Toate predicile de care noi dispunem în limba engleză au fost tipărite sub răspunderea lui. În această privință, el este cel care a muncit cel mai mult la răspândirea mesajului în lumea întreagă. Predicile pe care le-a publicat n-au fost doar trimise în diferite țări în care se vorbește limba engleză, ci au fost și traduse în multe alte limbi.

De aceea, am fost profund șocat să văd că nici un alt frate cunoscut pe plan internațional n-a participat la înmormântarea lui pentru a-i aduce ultimele omagii pe care cineva le poate aduce unui om. A fost pentru mine un

limbaj clar, care nu avea nevoie de cuvinte. Este trist să văd că atunci când se vorbește despre cel mai mare prooroc din toate timpurile, se predică despre dragostea desăvârșită și nu se poate arăta nici măcar puțin sentiment omenesc.

Pot spune următorul lucru: prin călăuzirea directă a Duhului Sfânt am avut pe inimă de ceva vreme să tipăresc predicile ținute de fratele Branham după deschiderea celor șapte peceti și acum am început tipărirea lor în engleză. În aceeași săptămână în care fratele Borders a plecat acasă în cer, noi am terminat prima broșură; astfel că noi ne putem îngriji acum de lumea vorbitoare de limba engleză prin distribuirea acestei broșuri importante. A trebuit să facem rost de o nouă tiparniță cu care am tipărit această primă broșură.

În timpul șederii mele în Jeffersonville am purtat de asemenea o lungă conversație cu Billy Paul Branham, care vă transmite saluturi din inimă tuturor. Recent se pretindea că el ar susține ideea că un al optulea, sau un alt mesager trebuia să vină și l-am întrebat într-un mod foarte concret. El mi-a spus practic: „Frate Frank, eu n-am crezut încă așa ceva, nici n-am afirmat vreodată un asemenea lucru. Am repetat pur și simplu ceea ce tatăl meu a spus în ceea ce-l privește pe fratele meu Joseph”.

Cât despre mine, chiar dacă doi îngeri ar veni din cer să-mi spună ceva, n-aș accepta acel lucru dacă nu este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce mulți prezintă în ziua de azi drept descoperire este de cele mai multe ori un produs al reprezentării sau al imaginației spirituale. Dacă, spre exemplu, ei pretind că un anumit bărbat trebuie să se ridice cu un alt mesaj înaintea revenirii Domnului, asta înseamnă că ei trec peste Maleahi 4.5 și nu iau în considerare ceea ce Domnul i-a zis fratelui Branham pe 11 iunie 1933: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, tot așa ești trimis tu cu un mesaj care va premerge cea de-a doua venire a Lui.” Cel care nu crede ceea ce a spus Domnul Însuși și ceea ce El a confirmat, poate atunci să creadă toți mesagerii, oricâți ar fi ei! Dar unde au fost aceștia în anii 60 și 70 când mesajul a fost dus în lumea întreagă? Când le-a vorbit lor Domnul și ce le-a spus? Aș dori doar ca aceștia să vină la mine pentru a-și susține pretențiile în prezența mea.

Dar Domnul va da tuturor celor care sunt ai Lui harul de a nu asculta de nici o altă voce și de a nu adăuga nimic la ultimele Cuvinte pe care Dumnezeu le-a rostit prin lucrarea profetică a fratelui Branham. Dacă acum nu înțelege cineva acest lucru și nu se pune de partea Domnului, nimeni nu-l poate ajuta.

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank